

Carol A. Brey-Casiano

«Sí, podem fer-ho!»

Entrevista per Jesús Gascón

RESUM: *Entrevista a Carol A. Brey-Casiano, presidenta de l'American Library Association. Es parla del paper de la biblioteca pública en poblacions amb molts immigrants, del bibliotecari als EUA, d'alguns projectes de promoció de biblioteques que hi tenen lloc, de l'ALA i els seus conflictes arran la promulgació de la Patriot act.*

© Marcos Casiano Photography

Carol A. Brey-Casiano és l'actual presidenta de l'American Library Association, probablement l'associació professional de bibliotecaris més influent d'arreu. A més, és directora de la El Paso Public Library, a Texas, una ciutat fronterera amb Mèxic on ha comandat un pla de promoció dels serveis bibliotecaris entre una població amb un alt nombre d'immigrants o d'habitants d'origen hispànic. Prèviament havia dirigit una biblioteca a Las Cruces/Dona Ana County, a Nou Mèxic (1996-2000) i, fins llavors, l'Oak Park Public Library a Chicago. A més, ha treballat a biblioteques públiques de Missouri, Oklahoma i Illinois: un *tour* per l'interior dels Estats Units, lluny de les grans ciutats cosmopolites –llevat del període de Chicago. Formada com a bibliotecària a la University of Illinois, ha participat en programes de formació, en màsters i postgraus universitaris. Ha vingut a Barcelona per fer la conferència d'inauguració de les 9es Jornades Catalanes d'Informació i Documentació, al Centre de Convencions Internacional. El fet de presidir l'ALA en uns moments en els quals els bibliotecaris tenen fama de «poc patriotes» als EUA, en no estar d'acord amb la *Patriot act*, i els seus programes de promoció en bi-

Carol A. Brey-Casiano. Presidenta de l'American Library Association

Entrevista feta el 25 de novembre de 2004, a Barcelona. Transcripció: Rubén Guillén i César Azuara; redacció definitiva: Jesús Gascón

biblioteques públiques de ciutats amb un nombre alt de població immigrant fa interessant que ens parli d'aquests assumptes.

Carol Brey-Casiano (Casiano és el cognom del seu marit, fotògraf que durant l'entrevista ens va fent fotografies des de tots els angles imaginables) ha arribat just per a la conferència: ha estat sortir de l'avió, agafar un taxi i arribar al Centre de Convencions, amb vint minuts per endreçar els papers i començar a parlar. S'ha d'agrair el detall que ha tingut en concedir una entrevista tot just després: se la nota cansada (encara no ha pogut passar per l'hotel i el jet lag comença a fer els seus efectes), però es mostra entusiasta. De fet, a la conferència prèvia ja ha mostrat aquest entusiasme amb el qual vol engrescar els oients perquè pensin que realment «sí, podem fer» — «yes, we can do it!»— qualsevol cosa que ens proposem. És el lema d'una de les campanyes de promoció de lectura i biblioteques que ha portat a terme amb l'ALA. Després d'anys a Nou Mèxic i Texas, parla l'espanyol amb força fluïdesa: de vegades no encerta la paraula, o en fa servir termes que aquí són desconeguts —o directament, spanglish—, però és normal i se li agraeix l'esforç que fa; encara que li proposem, no vol parlar en anglès: «Vull aprofitar que estic aquí per practicar més el meu espanyol.»

«Les biblioteques són per tothom i tothom les ha de poder fer servir»

Item — La seva carrera ha estat gairebé de «nòmada»: Illinois, Missouri, Oklahoma, Nou Mèxic, Texas... Des del nord, gairebé al Canadà, fins a la frontera amb Mèxic, al sud.

Carol Brey-C. — Sí, ha estat així. Vaig començar la meua carrera a l'estat de Missouri com a bibliotecària a un bibliobús, una «mobile library» durant uns anys. Després vaig anar a l'estat d'Oklahoma, que està a prop de Missouri al centre dels EUA. Aquesta va ser la meua primera experiència en l'administració d'una biblioteca com a directora d'una biblioteca pública, a Muskogee (Oklahoma). Després vaig retornar a l'estat on vaig néixer i on havia estudiat, Illinois, i vaig estar a Decatur i després a Chicago, al barri d'Oak Park, on vaig ser-ne la directora de la biblioteca. Aquest període ha estat una gran experiència per a mi: he pogut constatar la importància de les relacions entre la comunitat i la seva biblioteca, i l'interès perquè aquestes relacions siguin fortes; en cada lloc on he treballat he pogut veure que la promoció de la biblioteca, i l'interès mutu entre comunitat i biblioteca poden millorar la qualitat de vida en la comunitat, i això ho hem de tenir molt en compte. Ara

visc al que es coneix com a Southwest dels EUA: primer vaig estar a Nou Mèxic i ara estic a Texas, a El Paso. En aquesta part del país no hi ha tant interès per les biblioteques i, per tant, estem treballant per canviar aquest fet, promoure la biblioteca i aconseguir més recursos que ens ajudin a aconseguir-ho. Tot plegat, ha estat molt interessant per a mi, amb moltes experiències diverses que encara em serveixen, fins i tot com a presidenta de l'ALA, o a l'hora de parlar amb la premsa o fer presentacions: puc explicar aquestes experiències als bibliotecaris o a persones amb interès per les biblioteques.

— Comencem pel bibliobús? Aquí, normalment, les persones que hi treballen s'apassionen, els agrada moltíssim; gairebé que no volen deixar-lo. Potser és diferent als EUA, amb una escala d'espai totalment diferent? Com valora aquest entusiasme dels bibliotecaris «de bibliobús»?

— El bibliobús és un servei molt diferent als altres: tenen una col·lecció més petita, unes limitacions d'equipament, però, igualment, és un servei molt important per a la gent i molt ben valorat allí on arriba. Normalment, aquells que utilitzen el servei d'un bibliobús o biblioteca mòbil són persones sense mitjans de transport o que no poden anar a la biblioteca: llavors és la biblioteca la que va a les persones. Per això és molt important, i no només a àrees rurals, sinó també a ciutats molt grans on la gent no pot accedir fàcilment a la biblioteca. Els serveis i les col·leccions són les mateixes, només que a un nivell inferior al d'una biblioteca gran; això sí, el contacte amb els usuaris, periòdic, que t'esperen, comporta moltes satisfaccions. Suposo que aquí rau aquesta predilecció per treball en els bibliobusos.

— El Paso, on treballa actualment, està molt a prop de la frontera amb Mèxic, just a la vora de Río Grande. El fet que a la comunitat d'usuaris hi hagi molts immigrants d'origen hispànic, ¿suposa algun problema o una variació en la planificació del funcionament de la biblioteca, comparant-la, per exemple, amb el que podia passar a Oak Park, a Chicago?

— El Paso és una comunitat única perquè som a tocar de Ciudad Juárez, que està a l'altre costat del riu, que fa de frontera. És la ciutat fronterera amb el centre urbà més gran del món: són, entre les dues ciutats, tres milions de persones a la frontera, i hi ha molta gent que viu a una comu-

nitat i treballa a una altra: hi ha molta activitat a banda i banda de la frontera. Això fa que El Paso hi hagi dos (o més) idiomes que es parlen: l'anglès, l'espanyol i d'altres. És una comunitat multicultural, «molt» bilingüe, binacional podríem dir.

El Paso, efectivament, està separat de Ciudad Juárez, ja a Mèxic, pel Río Grande, formant una conurbació que, urbanísticament, és contínua. El Paso, amb 700.000 habitants, és la quarta ciutat de Texas i la vint-i-dosena dels EUA. L'àrea metropolitana que forma amb Ciudad Juárez fa, aproximadament, dos milions i mig d'habitants. Una dada interessant: l'àrea metropolitana és, entre les dels EUA, la tercera en velocitat de creixement i, atenció!, la mitjana d'edat dels habitants és de... 27 anys. Sempre tenint en compte la conurbació de les dues ciutats.

— A El Paso hi ha una llarga tradició de biblioteques públiques i de serveis per a la gent hispana. S'hi van començar a comprar llibres en espanyol cap al 1930: la que llavors era directora de la biblioteca, Maud Durlin Sullivan, va veure que els hispans també eren una part de la població i, per tant, calia donar-los serveis; tothom havia de poder fer servir la biblioteca. Ara, El Paso té un 40% o més de la seva col·lecció en espanyol i en podríem tenir més, però de vegades és molt difícil trobar-los, sobretot alguns títols. Tenim programes bilingües per als nens i la família, i el nostre bibliobús té dos noms, als dos costats: en un diu «Biblioteca Pública de El Paso» i en l'altre «El Paso Public Library.» És una cosa que forma part de la nostra vida diària i no la trobem estranya. El desafiament que trobem és que, cada cop més, hi ha molta gent que ve des de Mèxic i no coneix la biblioteca ni els seus serveis, perquè les biblioteques a Mèxic són diferents als EUA; llavors molta gent que ve a El Paso no té cap experiència en fer servir la biblioteca. Aquest és, ara, el gran desafiament per a nosaltres: fer que aquestes persones vinguin a les biblioteques, ja que les biblioteques són per tothom i tothom les pot fer servir.

— **No hi cap tipus de col·laboració amb les biblioteques de Ciudad Juárez, la ciutat veïna?**

— Mmmm... És una realitat diferent. Hi ha una biblioteca «muy hermosa» a la Universidad Autónoma de Ciudad Juárez, però té un altre objectiu. També hi ha biblioteques públiques, però són molt petites; sembla que ara es vol construir una gran biblioteca municipal per a tota la comunitat de Ciudad Juárez. Tenim una gran relació amb aquesta ciutat i els bibliotecaris d'ambdues poblacions treballem conjuntament en molts projectes; tenim una

associació que es diu Border Regional Library Association, que és una associació de bibliotecaris de banda i banda de la frontera: de mica en mica anem millorant la col·laboració entre els dos estats.

Cal aclarir que la Biblioteca Pública de El Paso-El Paso Public Library és, de fet, una xarxa de biblioteques formada per una biblioteca central i dotze «branch libraries», a més d'un bibliobús amb deu rutes diferents (que va alternant cada setmana). Entre totes, sumen un fons de prop d'1.100.000 volums (uns 250.000 títols diferents, però) i més de 750 subscripcions: tenint en compte la població, la proporció és de 1,8 volums per persona.

— **Li comento això de la immigració i la col·laboració entre comunitats perquè en la seva conferència ha comparat el cas d'El Paso amb l'espanyol. Probablement hi hagi coses en comú, però aquí bona part dels immigrants provenen directament del nord d'Àfrica, una regió amb una cultura molt diferent. En canvi, entre Mèxic i Texas tot és molt similar: no es dona un contrast de cultures tan gran.**

— Sí, aquest també és un repte en moltes comunitats dels EUA. A El Paso mateix també tenim població que prové de la Xina, Vietnam, Alemanya... L'únic que puc dir és que és molt important conèixer aquesta població, reunir-se amb cada grup per parlar sobre les necessitats que tenen. Realment, és un gran repte perquè cada cultura és diferent i veu les coses de manera diferent, oi?

Durant l'entrevista, i malgrat l'evident cansament, Carol Brey-Casiano mostra un viu interès en conèixer la situació de la biblioteca pública a casa nostra. Realment, en té poca informació i a mida que exposa les seves idees, vol saber de quina manera s'estan donant aquí.

«Tenim problemes per "reclutar" gent que vulgui treballar en una biblioteca»

— **Certament. En un altre ordre de coses, des de la biblioteca pública va treballar en un projecte pilot, a Decatur, destinat a empreses petites en una comunitat en crisi. En què consistia?**

— Fa anys que es va fer, uns vint: va començar cap al 1985. Va ser un programa per a empreses petites, per tal que poguessin fer servir la biblioteca per

trobar els recursos que necessitaven: sovint aquestes empreses no tenen presupost per a buscar informació, i vam pensar que la biblioteca pública podria ser un punt d'informació que les proveís d'aquesta informació.

— **La cooperació entre biblioteca i empreses, en aquesta línia, és comú als EUA? En coneix d'altres casos?**

— Es bastant comú, i trobo que és molt important. He procurat treballar amb les empreses i negocis de cada ciutat on he treballat per tal de potenciar aquestes relacions amb les biblioteques. Però encara podem fer més; per exemple, a El Paso aquestes relacions no són tan fortes com en altres ciutats on he treballat. A Oklahoma, Phoenix o Los Angeles hi ha una gran relació entre la «comunitat de negocis» i la biblioteca, i s'hi dóna una col·laboració molt profitosa.

— **Aquesta col·laboració l'ha portat a l'altra cantó de la barrera: vostè també té una empresa consultora que treballa per a biblioteques, oi?**

Visions, l'empresa en qüestió, és una consultora per ajudar a la planificació estratègica, fer estudis de mercat, i donar serveis relacionats, però sempre adreçats a biblioteques i organitzacions sense ànim de lucre.

— Sí, és una empresa de serveis per a, sobretot, biblioteques. Ara mateix, aquesta empresa no està molt activa perquè no tinc molt de temps amb el treball que em suposa la presidència de l'ALA. Abans, però, sí que fèiem planificacions estratègiques per a biblioteques i altres organitzacions de serveis; també vam treballar per comercialitzar alguns productes de grups locals i vam fer estudis per a biblioteques que volien conèixer més sobre les seves comunitats i els serveis que aquestes requerien. Treballem «en dues llengües», no només a El Paso, sinó en un projecte prop de Chicago per a comunitats amb població hispana: vam anar a aquestes comunitats per treballar amb ells perquè les biblioteques no tenen personal que parli espanyol; vam buscar persones de la comunitat que poguessin treballar amb la biblioteca en serveis o amb col·leccions en espanyol.

— **Per a un bibliotecari als EUA, plantejar-se crear una empresa de serveis bibliotecaris i treballar-hi com a sortida professional, és habitual o poc freqüent?**

— És interessant perquè et dóna una visió diferent de la professió i les seves necessitats. No es dóna gaire, però. Als EUA tenim, ara mateix, problemes per trobar bibliotecaris, per «reclutar» gent que vulgui treballar en una biblioteca. He sentit que a Espanya no passa lo mateix. Als EUA sí, i estem treballant molt per incorporar nous bibliotecaris: jo crec que és una professió interessantíssima, que cada dia és diferent i, amb els canvis que la tecnologia i els moviments socials estan produint a les nostres comunitats, crec que és una professió de futur, però, encara i així, necessitem treballar constantment per trobar i formar bibliotecaris al nostre país.

— **No deixa de ser contradictori amb la imatge que tenim de les biblioteques als EUA: n'hi ha moltes, ben dotades i, sobretot, estan molt integrades a la comunitat; a més aquesta en valora el servei, que sent com una cosa seva, integrada a la seva vida quotidiana. Quin és el problema que origina aquesta manca de «vocacions»?**

— El problema és que no hi ha prou gent que vulgui estudiar Biblioteconomia. De fet, no n'hi ha moltes escoles on puguin fer-ho: només cinquanta dues en tot el país. Amb els programes i estudis en línia, a distància, la situació està millorant. Un altre factor que hi influeix és la diversitat de les nostres comunitats: com més diverses són, més gent diversa ens cal per poder treballar-hi. És una dificultat afegida trobar persones motivades que, a més, puguin parlar idiomes altres que l'anglès, siguin o no d'altres ètnies. Aquests són alguns dels problemes que ens trobem.

Potser hi ha un cert menyspreu cap a la professió: es veu com una professió «clàssica» i no s'han percebut tots els canvis que hi ha hagut durant els últims temps, o les possibilitats de treballar en camps diversos que dóna la formació en la nostra professió. L'ALA té algunes iniciatives per captar bibliotecaris que poden millorar la situació; el programa de beques Spectrum, per a bibliotecaris o persones de color o d'altres ètnies que vulguin començar estudis de Biblioteconomia. Aquest programa ha tingut bastant èxit, però cal més temps per trobar nous bibliotecaris: encara els costa trobar feina en acabar, tot i que sembli una paradoxa amb el que acabo de dir. El repte el tenim d'aquí a uns deu o quinze anys, quan es jubilaran aproximadament la meitat dels bibliotecaris que ara hi ha al país. Si això passa i no hi ha hagut prou noves incorporacions a la professió que puguin prendre el relleu... bé, no ho sé pas.

— **És una professió ben pagada? Vostè, de fet, ha treballat molt des de l'ALA sobre els salaris a les biblioteques.**

— Penso que està bastant ben pagada: podria ser millor, és clar. El problema és que hi ha moltes desigualtats entre uns llocs i uns altres. La veritat és que a les biblioteques públiques i, especialment, a les del sud del South-west, podria ser bastant millor, i aquest és un altre repte que tenim. Fa dos o tres anys, des de l'ALA, va haver-hi una iniciativa de promoció dels bibliotecaris, no de la biblioteca. Els bibliotecaris necessiten més recursos; hi havia alguns programes d'equitat i concentració, però poca cosa més. Això costa molt i fer una campanya per pujar els sous dels bibliotecaris, per exemple, no és tan popular com una campanya de promoció de les biblioteques. S'ha de treballar molt en aquesta qüestió.

«Si tanquem ara biblioteques públiques, perdrem aquestes “universitats per a tothom”»

— **Sempre acabem parlant de diners... Una biblioteca pública com la d'El Paso, d'on treu el seu finançament: de l'administració pública, local, o ha de buscar recursos a altres llocs?**

— La majoria dels recursos prové del municipi, de la ciutat d'El Paso; també rebem una mica de l'estat de Texas i una mica, només una miqueta, del govern federal, però aproximadament el 95% del nostre pressupost prové del municipi.

— **Un dels punts que destaquen de la campanya a la seva presidència de l'ALA és la «library advocacy» (promoció de la biblioteca). Com resumiria aquesta línia?**

— Sota la meva presidència he volgut impulsar la importància de la promoció de les biblioteques perquè encara que sabem que hi ha molta gent a cada comunitat a qui agrada la biblioteca, i que dóna suport a la biblioteca, ens cal ser més visibles i hem de saber comunicar el que oferim: si la comunitat, si els seus dirigents no entenen la importància de la biblioteca, si no saben veure la popularitat que tenen els seus serveis, les biblioteques poden perdre els recursos necessaris per a mantenir-los. Aquest és el repte, avui; és una cosa que veiem a moltes comunitats dels EUA. Fa dues setmanes, per exemple, que van començar a tancar les biblioteques del comtat d'Erie, a Nova York; hi ha un greu problema de pressupost i han dit que si no es pot solucionar tancaran totes les biblioteques (cinquanta dues!). També a la co-

munitat de Salinas, a Califòrnia, hi ha un problema: les seves tres biblioteques tancaran si no poden obtenir recursos per romandre obertes. Els EUA tenen un gran tradició de biblioteques públiques i és una part del nostre sistema d'educació: si tanquem ara les biblioteques públiques ja no hi haurà aquesta «universitat per a tothom», i això seria una gran pèrdua per a la comunitat. Per això crec que la promoció de la biblioteca és tan important ara.

— **A la presentació que ha fet a la inauguració de les Jornades, ha posat més èmfasi en els aspectes de promoció de la biblioteca, la lectura, l'educació, que no pas en la tecnologia. Fa uns anys semblava que tot havia de ser tecnologia i que el futur de la biblioteca seria la tecnologia. Estem tornant als orígens o és que ens hem adonat, potser, que la tecnologia només és un mitjà? No deu ser que El Paso és diferent...**

— No, no ho és pas. I és una reflexió interessant: la tecnologia és un recurs més de la biblioteca, quelcom que convida la gent a anar-hi, però el que veiem als EUA, i no sé si aquí passa el mateix, és que la gent vol més espais a la biblioteca on poder parlar, estudiar i on puguin estar còmodes: res més. No sé quina és la causa d'aquest fet, però penso que és una necessitat de contacte social que troben resolta a l'espai de la biblioteca.

«L'ALA està lluitant per la llibertat que és el més important per als nostres membres»

— **El seu mandat ha coincidit amb la promulgació de la *Patriot act* i tota una sèrie de mesures legislatives que han estat molt contestades des de l'ALA. Exactament què ha passat i que han fet les biblioteques als EUA contra aquest fet per evitar l'anunciat retall de llibertats?**

— L'ALA ha pres una posició molt forta contra aquestes amenaces a la llibertat dels individus. El consell de l'ALA, que és qui governa l'entitat, ha lluitat per aconseguir canvis substancials en la *Patriot act*: per exemple, volem que el govern retiri totes les seccions que afecten les biblioteques i la llibertat de llegir o d'utilitzar la biblioteca. Hi ha algunes propostes legislatives en aquest sentit, però el Congrés dels EUA encara no ha aprovat cap llei per tal de retirar aquestes seccions i nosaltres estem treballant en això. Una altra cosa que ha succeït és que la població americana està coneixent millor la *Pa-*

triot act i està dient als seus representats polítics que no els agrada, ja que està retallant la nostra llibertat i canviarà la nostra nació. Pensin que la nostra nació va ser creada sobre la base de la llibertat de llegir, de parlar, etc. i si no tenim aquesta llibertat de llegir el que volem, sense que el govern ho controli, s'estan alterant els fonaments de la nació; és una cosa molt seriosa, i per a les biblioteques és tot un repte: ALA està lluitant per la llibertat, que és el més important per als nostres membres.

La Uniting and strengthening America by providing appropriate tools required to intercept and obstruct terrorism act de 2001 (abreviada com a USA Patriot act) va esdevenir llei el 26 d'octubre de 2001. Aquesta llei esmena quinze estatuts federals, incloses lleis que afecten el procediment penal, el frau informàtic, l'espionatge, la immigració o la confidencialitat de les dades personals. Les esmenes donaven autoritat al FBI i endurien les lleis per tal de permetre l'accés als registres i les dades, fins al moment absolutament confidencials, d'empreses, hospitals (històries mèdiques, etc.), institucions educatives (expedients acadèmics) o informació de qualsevol tipus enregistrada a les biblioteques. Es permet el rastreig de l'història de la navegació per internet des d'un ordinador o des d'altres mitjans i es planteja el control de les lectures que una persona fa, a partir de les dades conservades a la biblioteca. Tot plegat amenaça la confidencialitat de les dades dels usuaris de les biblioteques i, per tant, els seus drets constitucionals.

— En aquest context, que segurament ha estat enrarit, quina ha estat l'actitud dels usuaris de les biblioteques? De suport als bibliotecaris o potser han pensat que la seva posició ha estat antipatriòtica? Treballar a Texas, feu republicà, deu fer-ho més difícil.

— Han passat les dues coses: la nostra nació està un tant dividida en aquest aspecte, i jo ho entenc. Òbviament, els bibliotecaris no volem donar cap mena de suport als terroristes, ni estem a favor del terrorisme, però també hem de protegir les nostres llibertats. És bastant difícil arribar a un equilibri, però hi hem d'arribar i en fer aquest camí hi ha gent que creu que estem a l'altre cantó.

— El fet que Laura Bush hagi treballat com a bibliotecària no afavoreix la situació?

La Carol Brey-Casiano somriu; segurament, és una pregunta que li han fet sovint i, en aquest cas, amb una certa ironia. La resposta és diplomàtica.

— Ella és bibliotecària, sí, i va treballar a Texas; sé que la senyora Bush entén aquests problemes, però també és veritat que els bibliotecaris no estan d'acord amb tot el que el nostre president defensa ara, i ella ho sap. Tot plegat, és un fet difícil per al nostre país però no és gens nou: es de fa molts anys, a molts països, els bibliotecaris són aquells que guarden i mantenen els recursos que ens ajuden a ser lliures, aquells que mantenen les llibertats per a la resta de la gent. És difícil i conflictiu, però es una cosa que hem fet durant més de cent anys, tant als EUA com a d'altres països.

Aprofitant que canviem la cara de la cinta, xerrem sobre la qualitat del seu espanyol: és francament fluït. Se sent afalagada i ho agraeix. Considera que en una feina com la seva, en una biblioteca amb una comunitat immigrant important, és imprescindible poder comunicar-se amb els usuaris. A més, això li ha permès establir relacions amb altres països americans.

— **Ha tingut molts contactes amb països iberoamericans: tant pel fet de treballar a la frontera amb Mèxic, de fer cursos a Mèxic, Chihuahua i d'altres ciutats, com, en qualitat de president de l'ALA, en visites a aquests països. L'ALA manté un programa de Sister Libraries (Biblioteques Germanes). Quina importància dóna a aquestes relacions internacionals i, concretament, a aquesta «tutorització» a llocs on les biblioteques no estan tan desenvolupades?**

— L'ALA té molt interès en les relacions internacionals: tenim una oficina dedicada només a això, i tenim aquest programa de Sister Libraries. Va ser un programa que va començar amb la presidenta anterior i jo hi tinc molt interès ara: ens dóna la possibilitat de compartir idees, recursos, personal, etc., entre els nostres països. Cada vegada que vaig a un altre país per representar l'ALA, n'aprenc coses noves també, i per això és molt important mantenir contactes entre bibliotecaris de diferents països, per compartir coneixements i aprendre de tots.

«Quan una persona sap llegir i escriure,
sap dominar la informació»

— **Al web de la biblioteca d'El Paso destaquen tres grups de persones: seniors, teens i kids. Per algun motiu especial?**

— Sí: volem que sigui un web fàcil de fer servir per part de tots els usuaris. Per exemple, a la nostre pàgina per a nens es pot trobar informació d'interès per a ells; també hi ha el mateix per als joves. Per als majors, crec que és interessant el que s'ofereix, perquè El Paso és una ciutat familiar: quan fem alguna activitat per a nens, tota la família ve (avis, pares, veïns, etc.). Els nostres serveis i activitats són aptes per a tota la família, sense distincions. A la pàgina web tractem d'oferir activitats d'interès per a cada grup d'usuaris.

— **Els joves són potser més difícils de dur a la biblioteca?**

— Hi ha molts nens que vénen a la biblioteca. Treballem molt amb les escoles d'El Paso i cada estiu tenim molta gent que s'inscriu al nostre club de lectura: aquest estiu vam tenir més de 14.000 nens que van venir a la biblioteca durant l'estiu. El problema ve quan aquests nens creixen i es fan joves: llavors ja no volen venir a les biblioteques. Per això, tenim un programa especial només per als joves, els adolescents, per intentar que vinguin —o que tornin— a les biblioteques. Sí, és la franja d'edat més complicada... Però ho és en tots els aspectes, oi?

— **I tant! Entre les seves línies de treball també destaca la dedicada a la fractura digital. Troba que es dona més entre la gent gran o al col·lectiu d'immigrants de qualsevol edat?**

— Aquesta fractura es dona i encara és un repte a moltes parts dels EUA, però crec que les biblioteques públiques i d'altres tipus estan ajudant a reduir aquesta divisió. Per exemple, a El Paso hi ha barris on hi ha pocs ordinadors, com al segon barri més proper a la frontera, on hi ha un 80% de gent que no té ordinador, i a la biblioteca del qual s'utilitzen molt més els ordinadors que a les biblioteques d'altres barris.

— **A la seva conferència ha comentat que quan una persona sap llegir i escriure pot dominar la informació. No és una afirmació massa optimista? Trobem molta gent que sap llegir i escriure però no sap com utilitzar la informació, o com accedir-hi.**

— El que vull dir és que perquè algú tingui i aprofiti una informació, abans li cal entendre-la, per utilitzar-la i aplicar-la. Cal aclarir que als EUA hi ha molta gent que encara no sap llegir i escriure: més del 20% dels adults no saben escriure ni llegir, i això és un gran problema per al nostre país.

A El Paso és més del 30%: un de cada tres adults no sap llegir ni escriure correctament per omplir, per exemple, un formulari o una cosa semblant. Primer hem de tenir les habilitats per llegir o escriure i, després d'això, podem parlar de competències en l'ús de la informàtica i de la informació, però en aquest ordre: només quan algú sap escriure i llegir estarà capacitat per usar i aplicar la informació.

Ens diu que, encara que l'educació sigui obligatòria als EUA, hi ha molts emigrants que no dominen l'anglès, i d'aquí ve aquest índex tan elevat d'analfabetisme. Per acabar amb l'entrevista, fem una referència personal.

— **Acabem: la biblioteca d'El Paso, té una bona col·lecció de música?**

— Sí, encara que jo no tinc gaire temps per seleccionar música per a la col·lecció d'El Paso; però sí, tenim una bona col·lecció de música a les nostres biblioteques.

Carol Brey-Casiano és, a més, flautista i ha fet concerts a diferents llocs del EUA.

— Ara tinc tan poc temps... Toco la flauta en algunes activitats especials, al programa de televisió de la biblioteca d'El Paso, però com a aficionada i només quan tinc temps. La presidència de l'ALA no m'ho permet gaire. Però m'agrada molt...

I xerrant de música, acabem la conversa i la deixem «lliure» per anar a l'hotel i descansar del viatge, de la conferència i de l'entrevista. És d'admirar que, encara al final, mantingui aquest entusiasme que ha volgut transmetre a l'auditori, aquesta voluntat potser utòpica de poder canviar el món: «¡Sí, se puede!» («Yes, we can do it!») ha estat el seu lema durant la conferència; sigui quina sigui la dificultat, «sí, es pot» solucionar, ja siguin les qüestions que s'ha plantejat com a presidenta de l'ALA, ja les de la biblioteca d'El Paso. Probablement, sí, es poden... fer moltes coses, com les que ja ha fet o té a mig fer. Potser amb això ja n'hi ha prou.